

— Иванчо Марковчето изъ Котелъ и Иванъ Ензето отъ Габровското.

Отидохме при него, вземахме го съ себе си и вързахме му ржката, която бѣше наранена.

— А де ти е дружината? — попитахъ азъ най-после.

— Не зная накжде отидоха, — отговори той.

— Какъвъ си ти хайдутинъ, когато не знаешъ де ти е дружината?

— Тия ме изпроводиха да отсѣка едно дърво за въ Котелъ...

— Отде си ти?

— Азъ съмъ отъ Килифарскитѣ колиби, изъ село Войнеже.

— А колко дружина имате?

— Деветъ души.

— А отде сж другаритѣ ти?

— Двамина сж изъ Хаинъ-боазъ, двамина изъ с. Хотница и троица отъ Казанлъшкото.

Разбира се, че ние трѣбваше да преносуваме на това мѣсто, за да видиме — не лежи ли изъ шумата нѣкой убиенъ отъ нашитѣ куршуми. Когато съмна, то отидохме да търсиме, но не можахме да намѣриме нищо, защото и българската сждба не е всѣкога мащеха. Намѣрихме само хлѣбъ, печено месо и две паласки, които бѣха оставили нашитѣ прокопсани юнаци.

Когато се развали планътъ ми да нападнем на пощата, то трѣбваше да се преселиме пакъ на Сръдна-гора. Дойдохме на Демиръ-капия и заседнахме около пжтя. Ето че идатъ откъмъ Сливенъ единъ арнаутинъ, четири турчина и единъ българинъ. Тая дружина се защищава юнашки, и ние имахме доста голѣми мж-